

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΒΟΓΚΕΛ

Η ΩΡΑΙΑ ΧΗΡΑ

Η χήρα κυρία Φλοράνς έρέμβαζε, καθισμένη στο μεγάλο δωμάτιο του σπιτιού της, κοντά στο παράθυρο.

Ξαφνικά, ένας ηλικιωμένος, καλοντυμένος κύριος μπήκε στην κάμαρη. Η πουδραρισμένη περρούκα του, ή καινούργια ρεντικόττα του με τὰ χρυσά κουμπιά, τὸ κάτασπρο παντελόνι του καὶ ἡ μεταξωτὲς κάλτσες του τοῦ ἔδιναν βέβαια ὕφος ἄρχοντα, δὲν μπορούσαν ὅμως καὶ νὰ τὸν κάνουν ωραιότερο ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχε πλάσει ἡ φύσις...

Ὁ κ. Ἄρκενιέ, ἔμπορος βαμβακιῶν στὸ Καλαί, εἶχε ἀποφασίσει, εἶχε καταστρώσει δηλαδή τὸ σχέδιο νὰ πουλήσῃ τὴν φέρμα του, νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ χωριὸ ὅπου ἔμενε καὶ ἡ κυρία Φλοράνς, διευθύνοντας τὸ μεγάλο κτῆμα της, νὰ πάρῃ γυναίκα τοῦ τὴν νεαρή καὶ ὡμορφὴ χήρα καὶ νὰ περάσῃ ἡσυχὸς καὶ ξένοιαστος τὰ ὑπόλοιπα χρόνια πού τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσει. Ποιὸς δὲν θὰ συμφωνοῦσε μὲ τὸν κ. Ἄρκενιέ, ὅτι τὸ σχέδιό του αὐτὸ ἦταν περίφημο;

Ὁ βαμβακέμπορος, λοιπὸν, πολωροῦσε ἀπὸ καιρὸ τὴν κυρία Φλοράνς. Καὶ τὴν ἡμέρα κείνη πῆγε καὶ τὴν βρῆκε γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ ἂν ἤθελε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸ πανηγύρι τοῦ Σαιν-Λύκ.

— Ἐδῶσα διαταγὴ στὸν Πιέρ νὰ ζήσει τὸ ἀμάξι! ἦταν ἡ ἀόριστη ἀπάντησις τῆς χήρας.

Ὁ κ. Ἄρκενιέ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀκούγοντας τ' ὄνομα τοῦ Πιέρ. Εἶχε ἀκούσει νὰ διαδίδεται σ' ὄλο τὸ χωριὸ ὅτι ὁ Πιέρ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κυρία του. Καὶ θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ μεταβιβάσῃ τὶς πληροφορίες αὐτὲς στὴν οἰκοδέσποινα...

— Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία, συμπλήρωσε, ὅτι τὶς συκοφαντίες αὐτὲς τὶς λένε οἱ ἐχθροὶ σας...

Ἡ κυρία Φλοράνς ἔκανε μιὰ χειρονομία θυμοῦ.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω, φώναξε, ποιὸς εἶνε αὐτὸς πού τολμᾷ νὰ πιάνῃ τὸνομά μου στὸ στόμα του!... Ἄκουὸς ἐκεῖ νὰ λένε ὅτι ὁ ἐπιστάτης μου εἶνε ἐρωτευμένος μαζί μου!... Σιγά-σιγά θὰ ποῦνε ὅτι ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὸ θάρρος!...

Καὶ ὅταν ὁ κ. Ἄρκενιέ ἔφυγε, εὐχαριστημένος ἐπειδὴ ἔκανε τὴν κυρία Φλοράνς νὰ δυσαρεστηθῇ μὲ τὸν ἐπιστάτη της, ἡ ὡραία χήρα ἀποφάσισε νὰ ἐξακριβώσῃ μόνη της, μὲ τὰ μάτια της, ἂν αὐτὰ πού ψιθύριζαν στὸ χωριὸ εἶχαν καμμιὰ βάσι. Καὶ, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Πιέρ, ὁ ὁποῖος εἰτοίμαζε τὸ ἀμάξι στὴν αὐλὴ τοῦ κτήματος.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού τὸν εἶχε στὴν ὑπηρεσία της, ἡ κυρία Φλοράνς πρόσεξε ὅτι ὁ ἐπιστάτης της ἦταν νόστιμο παλληκάρι καὶ ὅτι εἶχε γερὰ μπράτσα... Μὰ ὁ θυμὸς πού τὴν κατεῖχε ἀκόμη δὲν τὴν ἄφησε νὰ δώσῃ μεγαλύτερη προσοχὴ στὶς λεπτομέρειες αὐτὲς. Πλησίασε τὸν Πιέρ μὲ σταθερὰ βήματα, στάθηκε μπροστά του, κάρφωσε τὰ βλέμματά της στὰ δικά του καὶ τὸν ρώτησε χωρὶς περιστροφές:

— Ὁ κόσμος, Πιέρ, λέει, ὅτι μ' ἀγαπᾷς. Εἶνε ἀλήθεια αὐτό;

— Ποιὸς τὰ λέει αὐτά; ἀποκρίθηκε ὁ Πιέρ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Νά, ὄλος ὁ κόσμος...

— Δηλαδή ὄλοι οἱ συγχωριανοὶ μας;... Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀκατανόητο... Δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω μέχρι σήμερα δυὸ ἀνθρώπους πού νὰ συμφωνοῦν σ' ἕνα ζήτημα... Ἀπορῶ

λοιπὸν πὼς τὰ κατάφεραν νὰ συμφωνήσουν στὴν περίπτωσι αὐτή...

Ἡ κυρία Φλοράνς κύτταξε καλύτερα τὸν ἐπιστάτη της καὶ ἀναγκάστηκε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ Πιέρ ἦταν περισσότερο ἔξυπνος ἀπ' ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ τὴ δουλειὰ πού ἔκανε. Ὅπως ὅποτε, ἡ ἀόριστη ἀπάντησις πού τῆς ἔδωσε τὴν ἀπογοήτευσε λίγο... Θὰ προτιμοῦσε μιὰ ἐξήγησι πῶς θαρραλέα.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς. Ὁ Πιέρ εἶχε χαμηλωμένα τὰ μάτια του.

— Δὲν εἶσαι καὶ τόσο κουτὸς, Πιέρ! εἶπε ξαφνικά ἡ χήρα, μὲ τὴν αὐθόρμητη εὐλικρίνεια πού τὴν ἐχαρακτηρίζε πάντοτε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶμαι λιγώτερο κουτὸς ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ὁ κόσμος! ἀποκρίθηκε ὁ Πιέρ. Ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι... τὸ ἀμάξι σας θὰ εἶνε ἔτοιμο στὴν ὥρα του...

Καὶ ὁ Πιέρ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ἕναν κουβᾶ καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ στάσις του αὐτὴ φάνηκε παράξενη στὴν κυρία Φλοράνς. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ ὡραία χήρα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ξεχωριστὴ ἐκτίμησι γιὰ τὸ περήφανο αὐτὸ παλληκάρι, πού φαινότανε τόσο σίγουρο γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ἐτοιμαζότανε νὰ φύγῃ καὶ αὐτὴ, ὅταν, ξαφνικά, τῆς ἤρθε μιὰ ἐμπνευσις. Γύρισε πίσω καὶ φώναξε τοῦ Πιέρ:

— Ὅταν θὰ τελειώσῃς τὴ δουλειὰ σου, νὰ πᾶς νὰ ντυθῆς. Θὰ με ὀδηγήσῃς ἐσὺ, σήμερα, στὸ χωριὸ...

Καὶ ἀπὸ μέσα της ἔκανε τὴν σκέψι:

«Ἐννοια σου καὶ θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μιλήσῃς!... Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὸ ὅτι ὁ κ. Ἄρκενιέ θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του ὅταν μάθῃ πὼς ἔφυγα μαζί μὲ τὸν Πιέρ!»

Ὁ κ. Ἄρκενιέ ἔμενε, πράγματι, ἐμβρόντητος ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ κυρία Φλοράνς ἔφυγε γιὰ τὸ πανηγύρι συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη της... Διέταξε αἰέτως νὰ σελλώσουν ἕνα ἄλογο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ

Σαιν-Λύκ. Ἐπειδὴ, ὅμως, τὸ πανηγύρι ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ εὑρίσκε ἐκείνην πού ζητοῦσε μέσα σὲ τόσο κόσμο, ἀποφάσισε νὰ καθῆσθαι σ' ἕνα κεντρικὸ πανδοχεῖο καὶ νὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ ἡ χήρα...

Στὸ μεταξὺ ὅμως αὐτὸ, ἡ κυρία Φλοράνς βρισκότανε μακριὰ ἀπὸ τὸ πανηγύρι. Ὅταν ἔφτασαν, δηλαδή, στὸ Σαιν-Λύκ, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ κἀνῃ ἕναν μικρὸ περίπατο στὰ περὶχωρα. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ὁ ὁρρανὸς ἦταν γαλανὸς, ἀσυννέφιαστος καὶ τὰ πούλιτ τραγουδοῦσαν ὡς μεθυσμένα ἀνάμεσα στὶς πράσινες φυλλωσιὲς τῶν δέντρων...

Ἡ κυρία Φλοράνς ἔρριχνε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ λοξὰ βλέμματα στὸν ἐπιστάτη της, ὁ ὁποῖος καθότανε δίπλα της, δηγώντας τ' ἄλογα μὲ στιβαρὰ χέρια. Σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύῃ μιὰ παράξενη συγκίνησις, μιὰ συγκίνησις πού δὲν τὴν δοκίμασε ποτὲ ὡς τότε στὴν ζωὴ της... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν τῆς δόθηκε καιρὸς νὰ ζήσει. Ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμη, δεκαεφτά χρονῶν παιδούλα, ὅταν οἱ γονεῖς της τὴν πάντρεψαν διὰ τῆς βίας μ' ἕναν πλούσιο, ἀλλὰ γέρο κτηματία. Ἡ Φλοράνς πέρασε κοντὰ του τέσσερα χρόνια μαρτυρικῆς ζωῆς, ὥσπου μιὰ μέρα ὁ καλὸς Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ κάλεσε κοντὰ του τὸν σύζυγό της... Καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πέρασαν δυὸ περίπου χρόνια, ζοῦσε ὀλομόναχη, ἀπασχολημένη μὲ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ μεγάλου

κτῆματός της.

— Μέρα χαρά Θεοῦ! εἶπε ξαφνικά, γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν σιωπή.

— Ναι, μέρα χαρά Θεοῦ! ἐπανέλαθε ὁ Πιέρ με ὕφος ὑπερτάτης ἀδιαφορίας.

Καὶ γύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του.

Ἡ Φλοράνς ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται. Ἐκανε τὴν ἀπλῆ — καὶ τόσο γυναικεία! — σκέψι ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ἦσαν ἀβάσιμα ἐκεῖνα ποῦ ἔλεγαν στὸ χωριό, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἐπιστάτης τῆς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, πάλι ὁ Πιέρ θὰ μπορούσε νὰ φανῆ πιὸ ὑποχρεωτικός, πιὸ εὐγενικός ἀπέναντι μιᾶς γυναίκας, ἢ ὁποῖα δὲν ἦταν ἐπιτέλους καὶ τόσο ἀντιπαθητικὴ... Συγχρόνως, ὅμως, ἡ ὡραία χήρα ἔκανε καὶ μιὰ ἄλλη σκέψι: ἂν ὁ Πιέρ τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά καὶ ἂν ἔκρυβε στὰ βάθη τῆς καρδιάς του τὸ αἰσθημά του ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν κυρία του; Πόσο θὰ ὑπέφερε τὴν ὥρα ὁ καυμένος, ἀναγκασμένος νὰ ὑποκρίνεται τὸν τυπικὸ, τὸν ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο, ἐνῶ ἡ καρδιά του θὰ σπαρταροῦσε ἀπὸ ἀγάπη!...

Ἡ δευτέρα αὐτῆ σκέψις ἦταν τόσο εὐχάριστη στὴ Φλοράνς, ὥστε ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὴν παραδέχτηκε ὡς ἀληθινή. Ἡ σιωπηλὴ τραγωδία τοῦ Πιέρ συγκίνησε τὴν εὐαίσθητη καρδιά της... Ὡ! ἦταν ἁμαρτία νὰ ὑποφέρῃ ἕνα παλληκάρι τόσο νόστιμο, ἕνα παλληκάρι ποῦ θὰ μπορούσε νὰ ξετρελλάνῃ πολλὰ κορίτσια...

Μὰ ἡ Φλοράνς δὲν θὰ ἦταν γυναῖκα ἂν δὲν εἶχε καὶ κάποιες δόσις πονηρίας. Ἀποφάσισε, λοιπὸν, νὰ προκαλέσῃ τὸν Πιέρ, νὰ τὸν δαιμονίσῃ, νὰ τὸν βασανίσῃ λίγο, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ πρῶτος ἐκεῖνος, νὰ τῆς ἐξομολογήσῃ τὰ αἰσθημάτα του.

— Ὁ κ. Ἀρκενιέ, εἶπε ξαφνικά, μοῦ ἔκανε μὲ τρόπο πρότασι γάμου. Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν ξαναπαντρευτῶ... Ὅπωςδήποτε, θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ τὴν συμβουλὴ ἑνὸς ἄλλου...

— Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς δώσω τὴν γνώμη μου, τραύλισε ὁ Πιέρ, σᾶς λέω ὅτι δὲν θὰ κάνετε καλὰ ν' ἀρνηθῆτε τὴν πρότασι τοῦ κ. Ἀρκενιέ... Νομίζω ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς κἀνῃ εὐτυχισμένη —παρ' ὅλα τὰ γεράματα του!...

Καὶ ὁ Πιέρ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, μαστίγωσε τ' ἄλογά του μὲ λύσσα, μὲ μανία. Τ' ἄλογα ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν ἀφηνιασμένα... Ἡ καρδιά τῆς Φλοράνς χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ χαρά. Δὲν τῆς ἔμενε πειὰ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ Πιέρ τὴν ἀγαποῦσε... Ἦθελε, ὅμως, νὰ βεβαιωθῆ καλύτερα. Προσποιήθηκε, λοιπὸν, τὴν φοβισμένη κι' ἔπεσε ὀλόκληρη ἀπάνω του.

— Σταμάτησε τ' ἄλογα! τοῦ εἶπε μὲ φοβισμένη φωνή. Φοβάμαι!...

— Ὡ! νὰ μὴ φοβᾶσθε διόλου, ὅσο εἶμαι ἐγὼ κοντά σας! ἀποκρίθηκε ὁ Πιέρ.

Καὶ ἐνῶ μὲ τὸ δεξί του χέρι τραβοῦσε τὰ χαλινάρια, μὲ τ' ἀριστερὸ ἀγκάλιαζε τὴν Φλοράνς. Τὸ ἀγκάλιασμα αὐτὸ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς δυὸ νὰ κυριευθοῦν ἀπὸ γλυκεῖα ζάλη... Δὲν μπορούσαν νὰ μιλήσουν ἀπὸ τὴν ταραχὴ τους. Κυτταζόντουσαν καὶ οἱ δυὸ στὰ μάτια, μὲ ἀγωνία, περιμένοντας καὶ οἱ δυὸ κάτι.

Ξαφνικά, ὁ Πιέρ ἄκουσε μιὰ φωνή —τὴν φωνὴ τῆς δικῆς του!— νὰ λή μὲ πάθος:

— Σ' ἀγαπῶ!...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Πιέρ! ψιθύρισε ἡ Φλοράνς.

Καὶ πρὶν ὁ Πιέρ προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, ἔνοιωσε στὸ στόμα του τὴν μυρωμένη ἀναπνοὴ τῆς Φλοράνς, τὴν μεθυστικὴ ἐπαφὴ τῶν χειλιῶν της...

Τὸ ἀπόνευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ κ. Ἀρκενιέ παρουσιάστηκε στὸ κτῆμα τῆς ὡραίας χήρας. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τῆς ζητήσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν διαγωγή της. Γιατὶ τὸν γέλασε τὸ πρῶτ: Γιατὶ προτίμησε τὸν ἐπιστάτη της ἀπὸ ἕνα πλούσιον βαμβακέμπορο; Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ τὴν ζητοῦσε σὲ γάμο καὶ θὰ τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ἀμέσως μιὰ ἀπάντησι, θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα. Ὁ κ. Ἀρκενιέ, γνωρίζοντας ὅτι ἦταν ὁ καλύτερος γαμπρὸς τῆς περιφέρειᾶς, ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ Φλοράνς θὰ ἀ-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

«Κύριε Τσελεμεντέ,

Σᾶς στέλλω δυὸ συνταγὰς τοῦ χωριοῦ μας γιὰ τὴν στήλη τοπικῶν φαγητῶν τοῦ «Μπουκέτου»

Κ α μ ἄ ρ α — Κ ε ρ κ ῦ ρ α ς

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΡΙΓΑΝΗΣ

Ποθεῖς πρὸ τῆς ἀνθίσεως ρίγανη, τὴν ὁποῖαν θρᾶζεις μὲ ἀνάλογο ἀλάτι. Στραγγίζεις τὴ ρίγανη καὶ πλάθεις τὸν κυμᾶ εἰς σχῆμα κεφτέδων. Τοὺς ἀλευρώνεις καὶ τηγανίζεις εἰς ἐκλεκτὸ λάδι.

ΓΕΡΑΚΙ ΠΑΤΑΤΕΣ

(Δι' ὄσους τὸ τρῶνε)

Λατὰ προτίμησιν τὸν μῆνα Αὐγουστον παίρνεις ἕνα γεράκι, τὸ μαδάς, τὸ καθαρίζεις ἐσωτερικῶς, τὸ τσιγαρίζεις μὲ ἀνάλογο λάδι καὶ τὸ βγάνεις ἀπὸ τὸ τηγάνι. Κατόπιν βάζεις στὸ λάδι 6 κεφάλια κρεμμύδια ψιλοκομμένα καὶ ἀφοῦ ξανθίσουν προσθέτεις ἀνάλογο νερὸ, τὸ γεράκι καὶ πατάτες κατ' ἀρέσκεια, ἕνα κουτάλι σούπας πιπέρι κόκκινο, ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ μαῦρο πιπέρι, ἕνα κουταλάκι γαρύφαλο, μισὸ κουταλάκι κανέλλα, ἀνάλογο ἀλάτι, δυὸ κεφάλια σκόρδα ὀλόκληρα, ἕνα κουτάλι ντομάτα μπελτὲ καὶ ἀφοῦ βράσῃ καὶ πήξῃ εἶνε ἔτοιμο.

Μετὰ τιμῆς
ΘΕΟΔ. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Κον Βαρότσην, Κέρκυραν.— Ἄγνοῶ ποῦ εἶχε παραπέσει ἡ ἐπιστολή σας μὲ τὰς ἄνω συνταγὰς καὶ μόλις πρὸ ἑβδομάδος ἦλθεν εἰς χεῖρας μου καὶ σπεῦδω νὰ τὰς δημοσιεύσω, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται γιὰ φαγητὰ ὄχι μόνον τοπικῆς συνηθείας ἀλλὰ καὶ πρωτάκουστα. Ἐν τούτοις ἔχω ἀκούσει ἀκόμη ὅτι κάπου ἄλλοῦ τρῶγουν καὶ μικροὺς κοράκους καὶ τοὺς μαγειρεύουν ὄλο μὲ κρασί. ὅπως τὶς ἀγριόπαπιες.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Ἡ ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΨΕΜΑ

Ὅποιος ξέρει νὰ λή πολλὰ κι' ὠραῖα ψέματα, ἔχει τὸ μεγαλύτερο προσόν γιὰ νὰ προδεύσῃ στὴ ζωὴ.

Ἄγγλικὴ
Ἐνα καλὸ ψέμα τὸ πιστεύουν πιὸ πολλοὶ ἀπ' ὄσους πιστεύουν μιὰ ἀσχημὴ ἀλήθεια.

Ἰρλανδικὴ
Τὸ πιὸ μεγάλο ψέμα εἶνε πάντοτε καὶ τὸ πιὸ καλὸ.

Γερμανικὴ
Ὅσοι λένε πολλὰ λόγια εἶνε πάντα μεγάλοι ψεῦτες.

Γαλλικὴ
Ἡ μισὴ ἀλήθεια εἶνε προτιμότερη ἀπὸ ἕνα ὀλόκληρο ψέμα.

Δανικὴ
Τὸ ψέμα συχνὰ ἀνατρέφεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, μὰ ὅταν μεγαλώσῃ, ἀπλώνει τὰ χέρια του, σφίγγει τὴν παραμάνα του καὶ τὴν πνίγει.

Κινέζικη

ποφάσιζε μὲ μεγάλη προθυμία νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Στὸ κτῆμα τὸν δέχτηκε ὁ Πιέρ, ὁ ὁποῖος ἔλαμπε ὀλόκληρος ἀπὸ χαρά.

— Ἡ κ. Φλοράνς ἡσυχάζει αὐτὴ τὴν στιγμὴ! πληροφορῆσε τὸν ἀνυπόμονο κ. Ἀρκενιέ. Ἄν τὴν θέλετε, ὅμως, γιὰ καμμιά σοβαρὴ ὑπόθεσι, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε περὶ τίνος πρόκειται!...

— Καὶ ποῖος εἶσαι σύ; τὸν διέκοψε ὠργισμένος ὁ κ. Ἀρκενιέ.

— Ποῖος εἶμ' ἐγὼ; Διάβολε! ὁ μνηστήρ τῆς κυρίας Φλοράνς!...

Ὁ κ. Ἀρκενιέ ἔπαθε τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὅτι καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ: Ἐγίνε στήλη ἄλατος!...

ΧΕΡΜΑΝ ΒΟΓΚΕΛ

